

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม มีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ ทั้งในด้านการสร้างงาน เป็นจุดกำเนิดของผู้ที่สนใจลงทุนเป็นผู้ประกอบการรายใหม่ มีความเสี่ยงน้อยกว่าการลงทุนในอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เป็นแหล่งฝึกอาชีพของแรงงานประเภทต่าง ๆ ก่อให้เกิดการเชื่อมโยงกับกิจการขนาดใหญ่ หรือกิจการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ช่วยเพิ่มมูลค่าให้วัตถุดิบในประเทศ เพราะเป็นวิสาหกิจที่ใช้ทรัพยากรในประเทศเป็นหลัก สร้างรายได้ให้ประเทศ โดยเฉพาะจากภาคการผลิต เพื่อการส่งออก และภาคการบริการ ได้แก่ การท่องเที่ยว อีกทั้ง เป็นการป้องกันการผูกขาดในระบบเศรษฐกิจ เนื่องจากวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ช่วยทำให้เกิดการแข่งขันในการดำเนินธุรกิจ และการแข่งขันที่เป็นธรรม จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวม (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2545, หน้า 8-9)

จากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นตั้งแต่กลางปี 2540 ธุรกิจเกือบทุกสาขาล้วนได้รับผลกระทบที่เกิดขึ้นทั้งสิ้น โดยกลุ่มที่ได้รับผลกระทบมากที่สุด คือ กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่รับช่วงการผลิตจากกลุ่มอุตสาหกรรมสนับสนุน ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางที่ใช้เทคโนโลยีพึ่งพาจากต่างประเทศ กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่พึ่งพาตนเองได้และใช้ภูมิปัญญาไทยที่เป็นพื้นฐานมาจากครอบครัวจะสามารถดำรงธุรกิจอยู่ได้ เนื่องจากมีความคล่องตัวในเรื่องการบริหารจัดการ เทคนิคการผลิต การจัดจำหน่าย มีความยืดหยุ่นในการปรับตัวรับภาวะวิกฤตเศรษฐกิจได้ดี แต่ก็ยังได้รับผลกระทบจากอำนาจซื้อและการบริโภคที่น้อยลงของประชาชน และมีปัญหาคือขาดสภาพคล่องทางการเงินที่กระจายไปทั่วระบบเศรษฐกิจ

การพลิกฟื้นเศรษฐกิจของประเทศ รวมทั้งแนวทางการพัฒนาต่อไปในอนาคต ควรจะให้ความสำคัญกับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมากยิ่งขึ้น ต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการส่งเสริมกิจการให้มีความเชื่อมโยงกัน สร้างความแข็งแกร่ง ให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุนด้านต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ และให้เกิดความต่อเนื่อง เนื่องจากหากกลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมมีความแข็งแกร่ง สามารถยืนหยัดและแข่งขันกับสินค้าต่างประเทศได้ ก็จะกลายเป็นรากฐานสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ (สถาบันพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2548)

สำหรับประเทศไทยกว่าร้อยละ 95 ของธุรกิจเอกชนเป็นวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งเป็นฐานรากที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจของประเทศ ดังนั้นในโลกยุคปัจจุบันวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจำเป็นต้องมีศักยภาพพร้อมรับกับการปรับตัวภายใต้บริบทของโลกาภิวัตน์ และแนวคิดของเครือข่ายท้องถิ่นเข้าสู่สากล ซึ่งต้องการปัจจัย 3 ด้าน คือ การมีทุนดำเนินงานที่เพียงพอ การมีวิธีการบริหารจัดการที่ดี และการมีตลาดรองรับสินค้าและบริการที่ผลิตได้ แต่ลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของไทยส่วนใหญ่ ยังมีปัญหาและข้อจำกัดในความพร้อม และปัญหาการขาดประสิทธิภาพของปัจจัยหลักทั้ง 3 ด้าน ขาดการบริหารจัดการและการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ขาดความรู้ด้านการตลาด และที่สำคัญคือการเข้าถึงแหล่งทุนเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงการดำเนินธุรกิจ (สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม, 2548) ดังนั้น เพื่อความสำเร็จและความอยู่รอดของธุรกิจ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม จึงมีบทบาทในการดำเนินงาน ทั้งด้านการบริหาร การวางแผนดำเนินการ การแสวงหาและติดต่อลูกค้า การจัดหาวัตถุดิบ การจัดสรรทรัพยากร การควบคุมการผลิต ตลอดจนร่วมกิจกรรมด้านการขายและการประชาสัมพันธ์ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมจึงจำเป็นต้องมีความชำนาญในการปฏิบัติงานเกือบทุกหน้าที่ ซึ่งความชำนาญเช่นนี้เรียกว่าขีดความสามารถของผู้ประกอบการ (Competencies) (ชูศักดิ์ จงธนะพิพัฒน์, 2542)

ปัจจุบันกระแสความสนใจต่อการดูแลสุขภาพมีมากขึ้น (Health and Fitness) รูปแบบการดำเนินชีวิตมีการเปลี่ยนแปลง ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการดูแลสุขภาพจึงได้รับความนิยมมากขึ้น โดยเฉพาะธุรกิจด้านความงามและธรรมชาติบำบัด หรือที่มักนิยมเรียกว่า “สปา” เป็นหนึ่งในหลายธุรกิจที่มีอัตราการขยายตัวกว่าร้อยละ 20 ต่อปี และมีแนวโน้มที่จะขยายตัวอย่างต่อเนื่อง (ชวนะ ภวานันท์, 2547) ธุรกิจสปาเป็นการกระตุ้นและส่งเสริมให้ประชาชนในประเทศ ตระหนักถึงความใส่ใจในการดูแลสุขภาพ และช่วยผลักดันให้กลุ่มธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและความงามมีอัตราการเติบโตสูงขึ้น ตามนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางสุขภาพของเอเชีย (Medical Hub of Asia) โดยเฉพาะธุรกิจสปา ซึ่งประเทศไทยได้ชื่อว่าเป็น “Capital Spa of Asia” (มหกรรมศูนย์รวมสปา สุขภาพ และความงาม แห่งปี 2005, 2548)

ประเทศไทยมีธุรกิจสปาไม่ต่ำกว่า 300 แห่งทั่วประเทศในปัจจุบัน โดยเฉพาะย่านธุรกิจสำคัญต่าง ๆ มีทั้งสปาในรูปแบบโฮมสปา รีสอร์ทสปา เคย์สปา สปาในโรงแรม และสปาในโรงพยาบาล เป็นต้น ธุรกิจสปา ดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาใช้บริการในประเทศไทยได้ประมาณ 2.6 ล้านคน สร้างรายได้มูลค่า 85 ล้านดอลลาร์สหรัฐ หรือประมาณ 3,570 ล้านบาท คาดว่ารายได้จากบริการสปาน่าจะขยายตัวได้อีก เนื่องจากรัฐบาลพยายามส่งเสริมสนับสนุนและประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเที่ยวประเทศไทยมากขึ้น จึงถือว่า

ธุรกิจสปาเป็นส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและการบริการที่รัฐบาลส่งเสริมและสนับสนุน อีกทั้ง ภาครัฐยังกำหนดยุทธศาสตร์ตั้งเป้าหมายให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางสุขภาพเอเซีย ปี 2546 – 2554 โดยตั้งเป้าจะนำรายได้เข้าประเทศไม่น้อยกว่า 100,000 ล้านบาท

ตารางที่ 1-1 แสดงผลประกอบการของสถานประกอบการสปาของประเทศต่าง ๆ

International Spa Association และ Intelligent Spas Pte Ltd in Singapore (2545

อ้างถึงใน มิ่งสรรค์ ขาวสอาด นภัสสร สุวรรณประการ และสถาบันวิจัยสังคมจังหวัดเชียงใหม่, 2548)

ประเทศ	รายได้ต่อปี (\$ ล้าน)	จำนวนสถาน ประกอบการ (แห่ง)	ผู้ให้บริการ ทั้งหมด (คน)	ผู้ให้บริการ ที่มาจาก ต่างประเทศ (คน)	การจ้าง งาน (คน)
สหรัฐอเมริกา	10,700	9,600	155.8 ล้าน	N/ A	282,000
ไทย	85	230	3.3 ล้าน	2.6 ล้าน	4,000
สิงคโปร์	35	40	400,000	100,000	700
ออสเตรเลีย	15	220	2 ล้าน	100,000	3,000
นิวซีแลนด์	N/ A	35	500,000	170,000	800
มาเลเซีย	N/ A	N/ A	120,000	600,000	500
ฮ่องกง	N/ A	N/ A	940,000	376,000	400
อินโดนีเซีย	N/ A	N/ A	1 ล้าน	800,000	3,000

จากตารางที่ 1-1 แสดงให้เห็นถึงภาพรวมของธุรกิจสปาที่เกิดขึ้นจำนวนมาก

ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการดำเนินงานแบบวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม เนื่องจากผลประโยชน์และผลตอบแทนเป็นที่สูงใจ ทำให้หลายคนต้องการก้าวเข้าสู่ธุรกิจนี้ แต่สิ่งสำคัญที่ผู้ประกอบการต้องคำนึงถึง คือ การศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับธุรกิจนี้ให้ชัดเจน มีการเตรียมความพร้อมด้านการบริหารจัดการ และข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้แล้ว สำหรับตัวผู้ประกอบการสปาเองก็ต้องพยายามแข่งขันให้เป็นที่รู้จักและยอมรับของลูกค้าในหลาย ๆ ด้าน เช่น การให้บริการ บรรยากาศภายในร้าน การตกแต่ง ตลอดจนการสร้างความสัมพันธ์กับลูกค้าให้เกิดความประทับใจ

และกลับมาใช้บริการ จนนำไปสู่การชักชวนให้คนรู้จักเข้ามาใช้บริการอีกด้วย (ชวนะ ภวภานนท์, 2547)

การดำเนินกิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสปา มาตรฐานนั้น ผู้ประกอบการต้องมีขีดความสามารถที่จำเป็นในการดำเนินธุรกิจ ในด้าน ขีดความสามารถหลักและขีดความสามารถทั่วไป เพื่อให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจและกลับมาใช้ บริการอีก ผู้ประกอบการต้องมีความรู้ในองค์ประกอบที่สำคัญของสปา ด้านรูป รส กลิ่นหอม เสียง สัมผัส ให้ความสำคัญด้านความสะอาด มีความรู้ในการให้บริการในศาสตร์เกี่ยวกับสปา ได้แก่ ความรู้ด้านการบำบัดด้วยน้ำหรือวารีบำบัด และการบำบัดด้วยมือ ความรู้ด้านเครื่องมือและ ผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในสปา ความรู้เกี่ยวกับการใช้ตัวยาสมุนไพรเพื่อบำบัดและบำรุงสุขภาพ และ องค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีผลต่อสุขภาพของผู้ใช้บริการและชุมชน มีใจรักในงานบริการ มีความ ซื่อสัตย์ต่อลูกค้า ผู้ประกอบการต้องมีจรรยาบรรณในการดำเนินกิจการ มีความสามารถทางด้านการตลาด ความรู้ด้านเศรษฐกิจ ความสามารถด้านการบริหารจัดการธุรกิจ ความรู้ด้านการเงินและการบัญชี การสร้างเครือข่าย การฝึกอบรมพนักงาน การใช้คอมพิวเตอร์ ความสามารถในการ ติดต่อสื่อสาร ความรู้ด้านระเบียบข้อบังคับและกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการดำเนินธุรกิจ เนื่องจาก ธุรกิจสปาเป็นการดำเนินงานเพื่อพัฒนาสุขภาพของประชาชน ต้องอยู่ในความควบคุมดูแลของ กระทรวงสาธารณสุข ดังนั้น ขีดความสามารถของผู้ประกอบการจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมาก เพื่อให้ สามารถขับเคลื่อนกิจการให้ประสบความสำเร็จได้ในระยะยาว

ถึงแม้ว่าความสำเร็จในการดำเนินกิจการสถานประกอบการสปามาตรฐาน จะขึ้นอยู่กับ ปัจจัยหลายด้านที่ประกอบเป็นขีดความสามารถของผู้ประกอบการ แต่สิ่งหนึ่งที่เป็นสิ่งสำคัญที่ ไม่อาจมองข้าม นั่นคือ คุณลักษณะของบุคคลหรือคุณลักษณะเฉพาะตัวของผู้ประกอบการสปา ที่ส่งผลให้การดำเนินการเป็นไปอย่างราบรื่นและประสบผลสำเร็จตามเป้าหมาย เรียกว่า ความเป็น ผู้ประกอบการ เพราะเป็นสิ่งที่ทำให้การดำเนินกิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภท สถานประกอบการสปามาตรฐาน ประสบความสำเร็จ ผู้ประกอบการต้องมีคุณลักษณะความเป็น ผู้ประกอบการ ด้านความสำเร็จในการริเริ่มและการขยายธุรกิจ การริเริ่มสิ่งใหม่ ๆ กับธุรกิจ การรับรู้การควบคุมตนเอง การรับรู้การยอมรับทางธุรกิจ มุมมองทางธุรกิจ การยอมรับความเสี่ยง/ ความไม่แน่นอน และความเป็นอิสระ นอกจากนี้แล้ว ผู้ประกอบการต้องดำเนินการตามระเบียบ ข้อบังคับในการยกระดับสถานประกอบการ ดำเนินกิจการด้วยความโปร่งใส ซื่อสัตย์ และ มีความรับผิดชอบ เพื่อให้เกิดมาตรฐานในการให้บริการ และผลักดันให้ประเทศไทยมีธุรกิจบริการ ประเภทสถานประกอบการสปาที่ได้มาตรฐาน อันจะช่วยสนับสนุนประเทศไทยไปสู่เป้าหมายการ เป็นศูนย์กลางด้านสุขภาพของเอเชีย (Medical Hub of Asia) ดังที่ตั้งใจไว้

เป็นศูนย์กลางด้านสุขภาพของเอเชีย (Medical Hub of Asia) ดังที่ตั้งใจไว้

แต่ละพื้นที่ของประเทศไทยมีจุดเน้นแห่งการพัฒนาแตกต่างกันออกไป โดยเฉพาะในภาคตะวันออก 7 จังหวัด ได้แก่ ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ปราจีนบุรี สระแก้ว และนครนายก ซึ่งมุ่งเน้นการพัฒนาให้เป็นฐานอุตสาหกรรมของประเทศ และปัจจุบันรัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางสุขภาพของเอเชีย ซึ่งภาคตะวันออกมีสถานประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสปามาตรฐานเป็นจำนวนมาก แต่ยังมีการกระจุกตัวอยู่ในบางจังหวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวหลัก ๆ ของภาค และเป็นสถานประกอบการสปาที่มีศักยภาพในการแข่งขันของประเทศ ทั้งสถานประกอบการที่ผ่านการรับรองมาตรฐานจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด และสถานประกอบการที่ยังไม่ผ่านการรับรองมาตรฐาน ทำให้ต้องมีการพัฒนาศักยภาพสถานประกอบการสปา ให้สามารถให้บริการอย่างมีมาตรฐานตามเกณฑ์ที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกำหนดขึ้น จากข้อมูลสถานประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสปามาตรฐาน ที่ผ่านการรับรองตามเกณฑ์มาตรฐานจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด 2548 นั้น ในภาคตะวันออก 7 จังหวัด ได้แก่ ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ปราจีนบุรี สระแก้ว และนครนายก พบว่ามีสถานประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสปามาตรฐาน ที่ดำเนินกิจการอยู่ในพื้นที่เพียง 4 จังหวัดเท่านั้นที่ผ่านการรับรองตามเกณฑ์มาตรฐานจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด ได้แก่ ชลบุรี ระยอง จันทบุรี และตราด ซึ่งมีศักยภาพในการดำเนินกิจการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสปามาตรฐาน ในภาคตะวันออก

ดังนั้น จึงทำการศึกษาขีดความสามารถ และความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสปามาตรฐาน ในภาคตะวันออก ที่มีสถานประกอบการสปามาตรฐานใน 4 จังหวัดดังกล่าว ได้แก่ ชลบุรี ระยอง จันทบุรี และตราด เพื่อที่จะสามารถวิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อยของผู้ประกอบการ โดยเป็นข้อมูลพื้นฐานในการประยุกต์ใช้เพื่อการส่งเสริมและพัฒนาผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสปามาตรฐาน และผู้ที่สนใจในการเข้ามาประกอบกิจการประเภทนี้ ให้มีการพัฒนาศักยภาพ ความรู้ ตลอดจนทักษะที่พึงประสงค์ ให้เหมาะสมกับประเภทธุรกิจประเภทนี้ อีกทั้ง เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ประกอบการ ให้สามารถตอบสนองการให้บริการแก่ลูกค้าและสร้างความพึงพอใจสูงสุดในธุรกิจนี้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาขีดความสามารถ และความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจ

ขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสพามาตรฐาน ในภาคตะวันออก

2. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยในการดำเนินธุรกิจ ที่ส่งผลต่อขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสพามาตรฐาน ในภาคตะวันออก

3. เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยในการดำเนินธุรกิจ ที่ส่งผลต่อความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสพามาตรฐาน ในภาคตะวันออก

สมมติฐานของการวิจัย

การศึกษาขีดความสามารถและความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสพามาตรฐาน ในภาคตะวันออก ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานในการวิจัยจากการทบทวนแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลส่งผลต่อขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสพามาตรฐาน ในภาคตะวันออก แตกต่างกันไปแบ่งออกเป็นสมมติฐานย่อย ดังนี้

ขีดความสามารถหลัก

สมมติฐานที่ 1.1 ผู้ประกอบการเพศหญิงมีขีดความสามารถหลักมากกว่าผู้ประกอบการเพศชาย

สมมติฐานที่ 1.2 ผู้ประกอบการที่มีอายุระหว่าง 31- 40 ปี มีขีดความสามารถหลักมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 1.3 ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีขีดความสามารถหลักมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 1.4 ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์การทำงานในธุรกิจสพระหว่าง 1 – 5 ปี มีขีดความสามารถหลักมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

ขีดความสามารถทั่วไป

สมมติฐานที่ 1.5 ผู้ประกอบการเพศหญิงมีขีดความสามารถทั่วไปมากกว่าผู้ประกอบการเพศชาย

สมมติฐานที่ 1.6 ผู้ประกอบการที่มีอายุระหว่าง 31– 40 ปี มีขีดความสามารถทั่วไปมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 1.7 ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

มีขีดความสามารถทั่วไปมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 1.8 ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์การทำงานในธุรกิจสแประหว่าง 1 – 5 ปี มีขีดความสามารถทั่วไปมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 2 ปัจจัยในการดำเนินธุรกิจส่งผลต่อขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสแปมาตรฐาน ในภาคตะวันออกแตกต่างกัน แบ่งออกเป็นสมมติฐานย่อย ดังนี้

ขีดความสามารถหลัก

สมมติฐานที่ 2.1 ผู้ประกอบการที่มีทำเลที่ตั้งของสถานประกอบการในจังหวัดชลบุรี มีขีดความสามารถหลักมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 2.2 ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาดำเนินกิจการระหว่าง 4 – 6 ปี มีขีดความสามารถหลักมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 2.3 ผู้ประกอบการที่มีทุนจดทะเบียนของกิจการ 1,000,001 – 5 ล้านบาท มีขีดความสามารถหลักมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 2.4 ผู้ประกอบการที่มีจำนวนพนักงานของกิจการต่ำกว่า 10 คน มีขีดความสามารถหลักมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 2.5 ผู้ประกอบการที่มีประเภทลูกค้าส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ มีขีดความสามารถหลักมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

ขีดความสามารถทั่วไป

สมมติฐานที่ 2.6 ผู้ประกอบการที่มีทำเลที่ตั้งของสถานประกอบการในจังหวัดชลบุรี มีขีดความสามารถทั่วไปมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 2.7 ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาดำเนินกิจการระหว่าง 1 – 3 ปี มีขีดความสามารถทั่วไปมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 2.8 ผู้ประกอบการที่มีทุนจดทะเบียนของกิจการ 5,000,001 – 10 ล้านบาท มีขีดความสามารถทั่วไปมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 2.9 ผู้ประกอบการที่มีจำนวนพนักงานของกิจการ 10 – 20 คน มีขีดความสามารถทั่วไปมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 2.10 ผู้ประกอบการที่มีประเภทลูกค้าส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ มีขีดความสามารถทั่วไปมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยส่วนบุคคลส่งผลต่อความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสแปมาตรฐาน ในภาคตะวันออก

แตกต่างกัน แบ่งออกเป็นสมมติฐานย่อย ดังนี้

สมมติฐานที่ 3.1 ผู้ประกอบการเพศหญิงมีความเป็นผู้ประกอบการมากกว่า
ผู้ประกอบการเพศชาย

สมมติฐานที่ 3.2 ผู้ประกอบการที่มีอายุระหว่าง 20 – 30 ปี มีความเป็นผู้ประกอบการ
มากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 3.3 ผู้ประกอบการที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีความเป็น
ผู้ประกอบการมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 3.4 ผู้ประกอบการที่มีประสบการณ์การทำงานในธุรกิจสแประหว่าง
6 – 10 ปี มีความเป็นผู้ประกอบการมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 4 ปัจจัยในการดำเนินธุรกิจส่งผลต่อความเป็นผู้ประกอบการของ
ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสเปมาตรฐาน
ในภาคตะวันออก แตกต่างกัน แบ่งออกเป็นสมมติฐานย่อย ดังนี้

สมมติฐานที่ 4.1 ผู้ประกอบการที่มีทำเลที่ตั้งของสถานประกอบการในจังหวัดชลบุรี
มีความเป็นผู้ประกอบการมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 4.2 ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาดำเนินกิจการระหว่าง 1- 3 ปี มีความเป็น
ผู้ประกอบการมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 4.3 ผู้ประกอบการที่มีทุนจดทะเบียนของกิจการมากกว่า 10 ล้านบาท
มีความเป็นผู้ประกอบการมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 4.4 ผู้ประกอบการที่มีจำนวนพนักงานของกิจการต่ำกว่า 10 คน มีความเป็น
ผู้ประกอบการมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

สมมติฐานที่ 4.5 ผู้ประกอบการที่มีประเภทลูกค้าส่วนใหญ่เป็นชาวต่างชาติ มีความเป็น
ผู้ประกอบการมากกว่าผู้ประกอบการกลุ่มอื่น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. เพื่อทราบปัจจัยที่ส่งผลต่อขีดความสามารถและความเป็นผู้ประกอบการของ
ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสเปมาตรฐาน
ในภาคตะวันออก
2. เพื่อทราบขีดความสามารถ และความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจ
ขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสเปมาตรฐาน ในภาคตะวันออก
3. เพื่อเป็นข้อมูลและแนวทางในการประยุกต์ใช้ให้กับผู้ประกอบการเดิม และผู้ที่สนใจ

ในการเข้ามาประกอบกิจการประเภทนี้ ในการพัฒนาคุณภาพการบริการ ยกกระดั้บขีดความสามารถ ในการแข่งขันให้สามารถตอบสนองการให้บริการและสร้างความพึงพอใจแก่ลูกค้าสูงสุด

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาขีดความสามารถและความเป็นผู้ประกอบการ ของ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสปีมาตรฐาน ในภาคตะวันออก ในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. การเก็บรวบรวมและการแปลผล ประกอบด้วย

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสปีมาตรฐาน ในภาคตะวันออก ที่มีรายชื่อผ่านการรับรองมาตรฐานสถานประกอบการสปีมาตรฐาน ประเภทเคย์สปีมา จากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัด (2548) ประกอบด้วยพื้นที่ 4 จังหวัด ได้แก่ ชลบุรี ระยอง จันทบุรี และตราด โดยมีสถานประกอบการทั้งสิ้น 17 แห่ง (ข้อมูล ณ วันที่ 30 กันยายน 2548)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง สามารถทำการแบ่งกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1.2.1 กลุ่มที่ 1 สำหรับแบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้ประกอบการสถานประกอบการสปีมาตรฐานที่ตั้งอยู่ในเขตจังหวัด ชลบุรี ระยอง จันทบุรี และตราด จำนวน 17 แห่ง

1.2.2 กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มเดียวกับกลุ่มที่ 1 แต่เป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยคัดเลือกแบบเฉพาะเจาะจงเพื่อดำเนินการสัมภาษณ์เจาะลึก โดยการสัมภาษณ์เจาะลึก ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากผู้ประกอบการสปีมาตรฐานที่ให้ความร่วมมือในการตอบข้อคำถามต่าง ๆ จำนวน 5 แห่ง

2. ตัวแปรในการศึกษาวิจัย สามารถจำแนกตามวัตถุประสงค์ข้อ 2 และ 3 ตามลำดับ ดังนี้

2.1 การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสปีมาตรฐาน ในภาคตะวันออก ได้แก่

2.1.1 ตัวแปรต้น คือ ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสปีมาตรฐาน ในภาคตะวันออก ดังนี้

1) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด และประสบการณ์การทำงานในธุรกิจสปีมา

2) ปัจจัยในการดำเนินธุรกิจ ได้แก่ ทำเลที่ตั้ง ระยะเวลาดำเนินกิจการทุนจดทะเบียนของกิจการ จำนวนพนักงาน และประเภทลูกค้า

2.1.2 ตัวแปรตาม คือ ขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง

และขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสพามาตรฐาน ในภาคตะวันออก สามารถแบ่งได้เป็น

1) ชัดความสามารถหลัก ได้แก่ ความรู้ด้านความสะอาด ความรู้ด้านการบำบัดด้วยน้ำ ความรู้ด้านการบำบัดด้วยมือ ความรู้ด้านเครื่องมือและผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในสปา ความมีใจรักในงานบริการ ความซื่อสัตย์ต่อลูกค้า และจรรยาบรรณในการดำเนินกิจการสปา

2) ชัดความสามารถทั่วไป ได้แก่ ความสามารถทางด้านการตลาด ความรู้ด้านเศรษฐกิจ ความสามารถด้านการบริหารจัดการธุรกิจ ความรู้ด้านการเงินและการบัญชี การสร้างเครือข่าย การฝึกอบรมพนักงาน การใช้คอมพิวเตอร์ ความสามารถในการติดต่อสื่อสาร และความรู้ด้านระเบียบข้อบังคับและกฎหมาย

2.2การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสพามาตรฐาน ในภาคตะวันออก ได้แก่

2.2.1 ตัวแปรต้น คือ ปัจจัยส่วนบุคคล และปัจจัยในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสพามาตรฐาน ในภาคตะวันออก ดังนี้

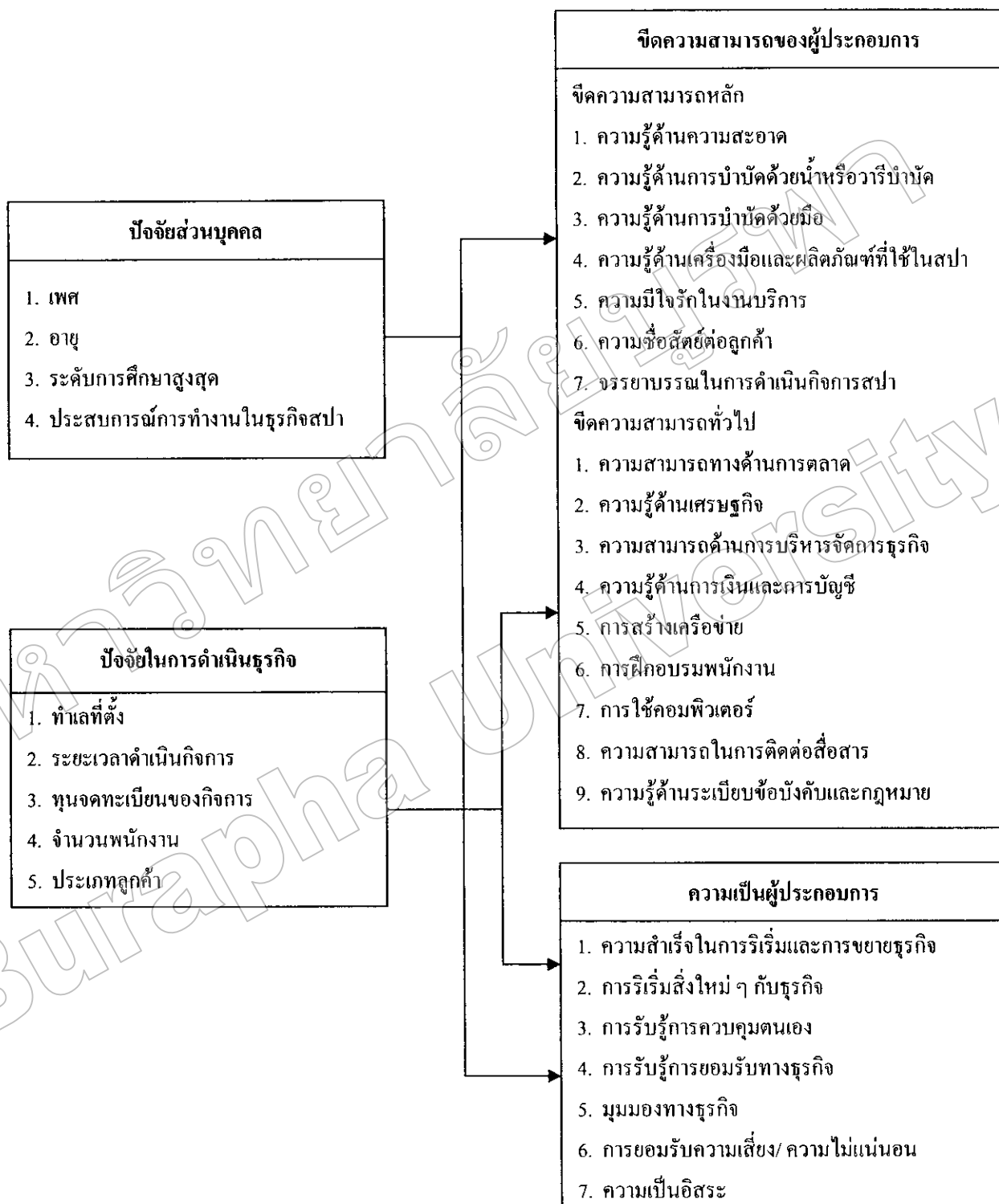
1) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด และประสบการณ์การทำงานในธุรกิจสปา

2) ปัจจัยในการดำเนินธุรกิจ ได้แก่ ท่าเลที่ตั้ง ระยะเวลาดำเนินการลงทุนจดทะเบียนของกิจการ จำนวนพนักงาน และประเภทลูกค้า

2.2.2 ตัวแปรตาม คือ ความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสพามาตรฐาน ในภาคตะวันออก ได้แก่ ความสำเร็จในการริเริ่มและการขยายธุรกิจ การริเริ่มสิ่งใหม่ ๆ กับธุรกิจ การรับรู้การควบคุมตนเอง การรับรู้การยอมรับทางธุรกิจ มุมมองทางธุรกิจ การยอมรับความเสี่ยง/ ความไม่แน่นอน และความเป็นอิสระ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาชัดเจนความสามารถและความเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสพามาตรฐาน ในภาคตะวันออก ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ต่อไปนี้

ภาพที่ 1-1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม หมายถึง ธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีทุนจดทะเบียน หรือสินทรัพย์อยู่ระหว่าง 2 – 5 ล้านบาท มีคนงานไม่เกิน 50 คน ยอดขายต่อปีไม่เกิน 20 ล้านบาท มีการแบ่งประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ครอบคลุมกิจการ 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่

1.1. กิจการการผลิต ครอบคลุมการผลิต ภาคเกษตรกรรม ภาคอุตสาหกรรม และเหมืองแร่

1.2. กิจการการค้า ครอบคลุมการค้าส่ง และการค้าปลีก

1.3. กิจการบริการ ครอบคลุมการขนส่ง การท่องเที่ยว การศึกษา และการบริการอื่น ๆ

2. สปา หมายถึง สถานบริการเพื่อสุขภาพ หรือสถานพยาบาลที่ให้บริการลูกค้าทั่วไป ด้วยศาสตร์การนวดเพื่อสุขภาพ การปฏิบัติต่อร่างกายเพื่อสุขภาพ (Body Care and Treatment) โดยการทำความสะอาด และเสริมอาหารบำรุงให้ลึกถึงผิวชั้นใน โดยมีวิธีต่าง ๆ ออกไป ไม่ว่าจะเป็นการนวด การบำบัดด้วยน้ำ หรือการใช้กระแสไฟฟ้า เพื่อปรับความสมดุลของร่างกายและจิตใจ

3. กิจการสปาเพื่อสุขภาพ หมายถึง การประกอบกิจการที่ให้การดูแลและเสริมสร้างสุขภาพ โดยบริการหลักที่จัดไว้ประกอบด้วย การนวดเพื่อสุขภาพและการใช้น้ำเพื่อสุขภาพ โดยอาจมีบริการเสริมประกอบด้วย เช่น การอบเพื่อสุขภาพ การออกกำลังกายเพื่อสุขภาพ โภชนบำบัด และการควบคุมอาหาร โยคะและการทำสมาธิ การใช้สมุนไพรหรือผลิตภัณฑ์เพื่อสุขภาพ ตลอดจนการแพทย์ทางเลือกอื่น ๆ หรือไม่ก็ได้ (กระทรวงสาธารณสุข, 2548)

4. สถานประกอบการสปามาตรฐาน หมายถึง สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ หรือเพื่อเสริมสวยที่ใช้ในการประกอบกิจการสปาเพื่อสุขภาพ ในการให้บริการทั้งด้านการดูแลและเสริมสร้างสุขภาพความงามโดยวิธีการธรรมชาติ และเป็นสถานประกอบการที่ได้รับการรับรองมาตรฐานสถานประกอบการสปาเพื่อสุขภาพ ประเภทเดี่ยวสปา จากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดที่ตั้งของสถานประกอบการ

5. ผู้ประกอบการสถานประกอบการสปามาตรฐาน หมายถึง บุคคลซึ่งเป็นเจ้าของสถานประกอบการหรือบุคคลซึ่งเป็นผู้ดำเนินกิจการสถานประกอบการสปามาตรฐาน

6. ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลซึ่งดำเนินการและบริหารองค์การธุรกิจโดยยอมรับความเสี่ยงเพื่อต้องการผลตอบแทนในเชิงธุรกิจ

7. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ประกอบการ หมายถึง ลักษณะต่าง ๆ ของผู้ประกอบการได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาสูงสุด และประสบการณ์การทำงานในธุรกิจสปา

8. ปัจจัยในการดำเนินธุรกิจ หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินธุรกิจ ได้แก่ ทำเลที่ตั้ง ระยะเวลาดำเนินการ ทุนจดทะเบียนของกิจการ จำนวนพนักงาน และประเภทลูกค้า โดยกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาจากประเภทลูกค้าส่วนใหญ่ของสถานประกอบการสพามาตรฐานที่จะต้องมียุทธศาสตร์ประเภทนั้นจำนวนตั้งแต่ 70 % ขึ้นไป

9. จิตความสามารถของผู้ประกอบการ หมายถึง ปัจจัยด้านต่าง ๆ ที่สำคัญที่ส่งผลให้การดำเนินการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ประเภทสถานประกอบการสพามาตรฐานประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย

9.1 จิตความสามารถหลัก หมายถึง คุณสมบัติที่มีความจำเป็นและผู้ประกอบการสถานประกอบการสพามาตรฐานจำเป็นต้องมีและจะขาดไม่ได้ เพื่อให้กิจการประสบความสำเร็จ ได้แก่

9.1.1 ความรู้ด้านความสะอาด หมายถึง ความรู้ในการจัดการความสะอาดของสถานประกอบการ และอุปกรณ์เครื่องมือที่ใช้บริการลูกค้า การจัดการกับของเสียและวัสดุใช้แล้ว

9.1.2 ความรู้ด้านการบำบัดด้วยน้ำหรือวารีบำบัด หมายถึง ความรู้ในการใช้น้ำในการบำบัด โดยมีรูปแบบแตกต่างกันไป ตั้งแต่การแช่ตัว อบตัว ห่อตัว การประคบ การสูดดม หรือใช้น้ำร้อนจัดสลับเย็นจัด การฉีดน้ำ การรดน้ำ ว่ายน้ำ

9.1.3 ความรู้ด้านการบำบัดด้วยมือ หมายถึง การนวดแผนไทย การนวดหน้า การนวดศีรษะ การนวดฝ่าเท้า การนวดด้วยสมุนไพรและน้ำมันหอมระเหย

9.1.4 ความรู้ด้านเครื่องมือและผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในการให้บริการสปา หมายถึง ความรู้เกี่ยวกับคุณสมบัติและการใช้งานเครื่องมือต่าง ๆ ในการทำสปา และความรู้เกี่ยวกับคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในการบำบัด เช่น สรรพคุณ ส่วนประกอบ พิษภัย หรือผลข้างเคียงต่อสุขภาพของผู้ใช้บริการ

9.1.5 ความมีใจรักในงานบริการ หมายถึง คุณสมบัติของบุคคลที่มีความรู้สึกเอาใจใส่ต่อการบริการผู้อื่น

9.1.6 ความซื่อสัตย์ต่อลูกค้า หมายถึง การให้ข้อมูลด้านบริการและคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์สปาแก่ลูกค้าอย่างถูกต้องตรงไปตรงมา

9.1.7 จรรยาบรรณในการดำเนินการสปา หมายถึง การประกอบกิจการถูกต้องตามกฎหมาย การตระหนักถึงความปลอดภัยของผู้ใช้บริการ เพราะสถานบริการสปาถูกจัดให้เป็นสถานที่ที่มีอันตรายต่อผู้บริโภค

9.2 จิตความสามารถทั่วไป หมายถึง คุณสมบัติเสริมของผู้ประกอบการสถานประกอบการสพามาตรฐาน ในการช่วยเพิ่มมูลค่าของสินค้าหรือบริการ และเป็นการเพิ่มมูลค่าของ

กิจการ ที่เป็นขีดความสามารถทั่วไปที่จำเป็น เพื่อสร้างความแตกต่างในสายตาผู้บริโภคหรือ ผู้รับบริการ และการดำเนินกิจการประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย

9.2.1 ความสามารถทางการตลาด หมายถึง ความสามารถในการจัดกิจกรรม ส่งเสริมการขาย การสร้างลูกค้าสัมพันธ์ การสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้า การค้นหาลูกค้า เป้าหมาย เช่น การจัดทำสื่อสิ่งพิมพ์ เพื่อแนะนำสถานบริการ การจัดงานเปิดตัวสถานบริการ การลงโฆษณาในสื่อสิ่งพิมพ์ การรับสมัครสมาชิก การจัดงานแสดงสินค้า การจัดทำเว็บไซต์ เป็นต้น

9.2.2 ความรู้ด้านเศรษฐกิจ หมายถึง การมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสถานะทาง เศรษฐกิจปัจจุบัน ทิศทางเศรษฐกิจ ข่วงคราวความเคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจต่าง ๆ เพื่อป้องกัน ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินกิจการสถานประกอบการสพามาตรฐาน

9.2.3 ความสามารถด้านการบริหารจัดการธุรกิจ หมายถึง ความสามารถในการ บริหารจัดการ การวางแผน การควบคุม การกำหนดกิจกรรมหรือการดำเนินงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง กับการดำเนินงานของธุรกิจ

9.2.4 ความรู้ด้านการเงินและการบัญชี หมายถึง การมีความรู้ในการจัดการ การเงิน การจัดการบัญชีต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผลประกอบการในการดำเนินกิจการ

9.2.5 การสร้างเครือข่าย หมายถึง การสร้างพันธมิตรทางธุรกิจที่เชื่อมโยงและเอื้อ ประโยชน์ต่อกัน เช่น การรวมกลุ่มเป็นพันธมิตรในกลุ่มผู้ประกอบการธุรกิจสปาด้วยกัน หรือการ เป็นพันธมิตรกับกลุ่มผู้ผลิตและจำหน่ายสมุนไพร ซึ่งเป็นวัตถุดิบสำคัญของกิจการสถาน ประกอบการสพามาตรฐาน

9.2.6 การฝึกอบรมพนักงาน หมายถึง ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ของผู้ประกอบการให้กับพนักงาน และการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มเติม เพื่อนำมา ถ่ายทอดให้กับพนักงาน เพื่อปรับปรุงและพัฒนาการให้บริการของสถานบริการ

9.2.7 การใช้คอมพิวเตอร์ หมายถึง ความสามารถในการใช้โปรแกรม คอมพิวเตอร์ที่จำเป็นในสำนักงานและสืบค้นข้อมูล เช่น โปรแกรมออฟฟิศ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น

9.2.8 ความสามารถในการติดต่อสื่อสาร หมายถึง ทักษะการพูด การสนทนา การ ใช้ภาษา ทั้งภาษาไทยและต่างประเทศ

9.2.9 ความรู้ด้านระเบียบข้อบังคับและกฎหมาย หมายถึง การมีความรู้ความเข้าใจ ในระเบียบข้อบังคับ ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการดำเนินกิจการสถานประกอบการสพามาตรฐาน เพื่อการปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดอย่างเคร่งครัด

10. ความเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง ลักษณะของผู้ประกอบการ โดยเป็นการ

ดำเนินการในการพัฒนานวัตกรรมหรือผลิตภัณฑ์และโอกาสใหม่สู่ตลาด กล่าวคือเป็นการคิดค้น
สิ่งใหม่ๆ ที่ทันสมัยก่อนผู้อื่นโดยนำมาใช้ดำเนินการผลิตเพื่อเอาชนะคู่แข่งให้ได้ในทุก
สถานการณ์ องค์ประกอบที่สำคัญของความเป็นผู้ประกอบการมี 7 ประการ ได้แก่ ความสำเร็จใน
การริเริ่มและการขยายธุรกิจ การริเริ่มสิ่งใหม่ๆ กับธุรกิจ การรับรู้การควบคุมตนเอง การรับรู้การ
ยอมรับทางธุรกิจ มุมมองทางธุรกิจ การยอมรับความเสี่ยง/ความไม่แน่นอน และความเป็นอิสระ
สร้างสรรค์ มีมุมมองที่เอื้อต่อการจัดหาแหล่งทรัพยากรใหม่หรืออาจนำความสามารถเดิมไปรวมกัน
เป็นโอกาสและแนวคิดลักษณะใหม่ เพื่อเป้าหมายในการสร้างสรรค์ความมั่งคั่งและมั่นคงแก่กิจการ